

RJU MURAKAMI

村上龍

昭和歌謡大全集

STAR
ARRAKE

Shwa Kayo Daizenshu

BOOKA.

Knjiga **038**

Edicija **Istočno od raja**

RJU MURAKAMI
KARAOKE STRAVE

Naslov originala

RYŪ MURAKAMI

POPULAR HITS OF THE SHOWA ERA

Copyright © 1994 by Ryū Murakami

Translation copyright © 2011 by Ralph McCarthy

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Slanački put 128

office@booka.in

www.booka.in

PREVOD S ENGLESKOG

Goran Skrobonja

LEKTURA

Ivana Smolović

KOREKTURA

Booka

PRELOM

Bodin Jovanović

DIZAJN KORICA

Ivan Benussi

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2015.

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

村上龍

昭和歌謡大全集

STAR
ARRAVE
LOVE

Showa Kayo Daizenshu

ROMAN

RJU MURAKAMI

S ENGLSKOG PREVEO

Goran Skrobonja

BOOKA.

1.

Sezona ljubavi

I

Išihara je, još od sinoćnje žurke, slutio da će se dogoditi nešto nalik ovome. To što je samo njega morila ta slutnja svako nije bilo rezultat činjenice da je inteligentniji od ostalih, veštiji u analizi situacije, nadaren za telepatiju niti bilo šta slično. Išihara je bio sklon tome da svakog trena prasne u beslovesni i nekontrolisani smeh, i ta sklonost mu je bila zajednička sa svim ostalim pripadnicima grupe. Razlika je bila samo u tome što se u razdoblju između jednog naleta smeha i sledećeg, samo u njegovoj glavi povremeno javljala nekakva slika – ako već ne i prava zamisao.

Žurka je počela kao i obično, u sedam uveče, i tamo su bili manje-više svi – Išihara, Nobue, Džano, Sugijama, Kato i Sugijoka. „Manje-više“ zato što niko o tome nije vodio računa, ali zapravo, njih šestorica su činili čitavu grupu. Kao i uvek, okupili su se u Nobueovom stanu u Čofu Sitiju, na zapadnom rubu šire oblasti Tokija. Svi su doneli hranu ili piće u plastičnoj ili papirnoj kesi ili, u jednom slučaju, u staromodnoj furošiki¹.

1 Tradicionalna japanska tkanina za pakovanje odeće, poklona i drugih predmeta; prim. prev.

Džano je bio taj sa furošikijem. Osim toga, oko vrata mu je o remenu visila njegova dragocena „laika M6“.

„Pazite ovo, video sam pre neki dan Karinaku Rije – onu glumicu iz pornića – na uličnom vašaru u Šindžukuu i okinuo krš snimaka, ali zamislite samo: nijedan mi nije uspeo. Nemam pojma zašto. Hoću reći, nije mi jasno. Zbog čega se to dogodilo? Razmišljao sam i razmišljao o tome, ali...“

Mazeći „laiku“ desnim kažiprstom, Džano je još izvesno vreme raspredao o toj misteriji, ali, sasvim tipično, niko od ostalih ni na koji način nije reagovao. Ova okupljanja nisu imala atmosferu koja se obično vezuje za reč „žurka“. Nobueov stan, odmah severno od stanice Čofu, bio je smešten u staroj drvenoj omalterisanoj dvospratnici iza koje se nalazio prostrani parking. Šest članova grupe obično se tu okupljalo subotom uveče, ali okupljanja nisu imala jasnu svrhu, a njihovi učesnici se nisu mogli čak ni nazvati „prijateljima“ pošto nisu imali nikakve zajedničke ciljeve niti interesovanja. Nobue i Išihara su bili razredni drugovi u gimnaziji; Džano se upoznao sa Išiharom u kompjuterskom odeljenju knjižare, gde su razmenili primedbe o novom mekintošu koji je bio ovakav ili onakav, a onda, pošto nisu imali pametnija posla, odlunjali su u jedan kafić i sedeli jedan spram drugog nekoliko sati, i niti jedan niti drugi nisu mnogo govorili, ali su obojica došli do opšteg zaključka da je onaj drugi prilično sličan njemu, zbog čega su razmenili brojeve telefona i postali neka vrsta drugova; Sugijama, jedini stariji od trideset godina, upoznao se sa Džanom kada je bio privremeno zaposlen na gradilištu blizu Čibe; Kato je bio nešto nalik na Sugijaminog potročka ili pomagača; a Sugijoka je poznavao Nobuea iz neke njihove ranije priče.

Nobue je bio taj koji je prvobitno predložio žurku. Sada je već prošlo otprilike godinu dana otkad su se prvi put okupili u njegovom stanu. Za taj prvi skup se uopšte nisu pripremili, i niko nije doneo ništa za jelo ili piće. Svi su već bili na žurkama,

naravno, ali im nikada nije palo na pamet da budu domaćini jedne od njih niti kako da se pripreme, a kamoli da unesu u žurku iole živosti. Na prvoj žurci ih je bilo samo petorica – Nobue, Išihara, Džano, Sugijama i Kato. Poslali su Katoa, koji je izgubio brzu partiju igre „kamen-papir-makaze“, do ulične mašine sa hranom i pićem da kupi celo pakovanje bočica sa sakeom, i kada se on vratio, svi su sedeli u tišini i pijuckali iz malih staklenih posuda. Malo-malo pa bi jedan od njih prsnuo u beslovesni smeh ili na nepovezan način ispričao neku ličnu anegdodu, sasvim svestan toga da ga niko drugi ne sluša, i posle nekih pet sati takve zabave, žurka se nekako raspala sama od sebe.

Tek kad su se četvrti put okupili, žurke su počele da poprimaju nekakav oblik. Te noći je bio pun mesec. Sugijama je doneo gomilu laserskih karaoke diskova, i mada niko iz grupe nije umeo da peva, nekoliko ih je stidljivo pevušilo. Pevušili su uz jednu melodiju kada je sinulo svetlo iza prozora stana s druge strane parkinga i tamo je, jasno vidljiva sa mesta na kojem su sedeli, neka mlada žena veoma dugih nogu i neverovatnog tela počela da se skida. Svi su, u društvu punog meseca, pijuckajući sake u tišini punoj strahopoštovanja, posmatrali kako se odvija taj skromni striptiz. Mlada žena sa neverovatnim telom smesta je bila uzdignuta do statusa posebnog idola za svakoga od njih, a mašina za karaoke (koja ju je očigledno prizvala čarolijom) do statusa čudesne mašine vrednije obožavanja čak i od njihovih dragocenih računara. Od te večeri pa nadalje, karaoke je postao suštinski element svake žurke, i svi su oni počeli da uče stihove napamet i stidljivo pokušavaju da pevaju. Međutim, prošlo je više meseci, a da im se mlada žena sa neverovatnim telom nije ponovo ukazala. Na šestoj žurci, kada se drugi put zaredom nije materijalizovala, Nobue je predložio da posle svake žurke obavljaju ritual koji će potom postati veoma značajan sastojak njihovog života. Neko iz te grupe trebalo je da smisli i iznese zamisao koju bi ostali zaista

saslušali, razmotrili, izrekli svoje mišljenje, došli do saglasnosti i postupili na osnovu toga, i to je bio događaj bez presedana – događaj od istorijskog značaja ravan onom trenutku pre sedam ili osam miliona godina, kada se neki ljudski predak prvi put uspravio i zateturao unapred na dve noge.

Evolucija žurki je bila spora, ali neumoljiva. Na treću žurku Išihara je doneo eihire (sušeno ražino peraje), kusamoči (pirinčane kolače sa pelinom), i pisen (kikiriki pomešan sa sitnim pirinčanim krekerima), i otad pa nadalje, svi su počeli da donose jelo ili piće. Na devetoj žurci prostoriju je zapljusnuo mali talas panike kad se Sugijoka nije pojavio sa uobičajenim suvim grickalicama poput ražinog peraja, kikirikija ili čokolade, već sa spakovanom salatom sa makaronama, poput onih koje se prodaju u delikatesnim radnjama i supermarketima. Nobue je samo bacio pogled na salatu sa makaronama i, posle neizbežnog naleta grčevitog smeha, postavio tanjire i viljuške za sve. Čovek je mogao da pretraži svaku pojedinu moždanu ćeliju u Nobueovoj glavi – i bilo čijoj drugoj, kad smo već kod toga – a da tamo ne pronade čak ni naznaku da bi se drugi mogli opskrbiti priborom za jelo, ali bilo je tako, i bio je to duboko dirljiv trenutak. Sugijoku, koji je salatu sa makaronama kupio u jednoj kasapnici odmah niz ulicu, blizu sopstvenog stana, oči su bukvalno zasuzile kad je video da je njegova nabavka izazvala toliko uzbuđenje i dobila toliko neočekivan značaj. Na desetoj žurci, došao je na Džana red da ostale potrebe do srži tako što je doneo šest porcija „nagasaki čanmena“, instant jela sa rezancima kojem je trebalo dodati samo ključalu vodu. Takve zapanjujuće mutacije u prirodi žurki mogle su se, po uverenju Nobuea, Išihare i ostalih, neposredno pripisati karaokeu; a razmere neizostavnog rituala posle žurke nastavile su da se šire.

Za vreme žurke održane druge subote u junu, kada je veče vlažno od sezone kiša i kada vazduh, donji veš i osećanja

dosežu tačku zasićenja, Išihara je postao svestan toga da se u njemu formira neželjena anksioznost.

Nepoznavanje takve anksioznosti bilo je zajedničko svim članovima te grupe. Međutim, u drugim stvarima nisu mogli biti međusobno različiti. Svi su, osim dvojice, bili iz različitih delova zemlje, a društveno poreklo i ekonomsko stanje znatno su im varirali. Stvari je dodatno komplikovala činjenica da se na prvi pogled nije moglo proceniti ko je šta. Dok je Nobue, na primer, izgledao kao izdanak neke stare bogataške porodice, bio je zapravo treći sin nadničara iz voćnjaka mikana u Šizuoki; dok je Džano, kad biste ga pogledali pod određenim svetlom i iz određenog ugla, mogao da prođe kao diplomac nekog elitnog univerziteta, on je zapravo svojevremeno bio zavisnik od otrovnog i odavno demodiranog toluena, čija je isparenja udisao svakodnevno zajedno sa drugovima iz gimnazije, pa su svi zahvaljujući tome dobili onesposobljavajuće nervne poremećaje, ali je sam Džano, otporan premda tanan, sačuvao zdravlje, međutim uhvatili su ga kako duva toluen prilikom jedne od njegovih retkih poseta fakultetu da bi ga bez pardona izbacili, što je značilo da je on zvanično završio samo srednju školu; Sugijama je, na primer, sudeći po njegovom žalosnom licu i bolesnom tenu, mogao da bude na ivici da sebi preseče vene, dok je, u stvari, bio sklon da još češće i neočekivanije prasne u smeh nego ostali, u tolikoj meri da su ga čak i oni povremeno gledali iskosa. Drugim rečima, ti mladići su predstavljali različite tipove, a zajedničko im je bilo samo to da su svi odustali od toga da se potpuno posvete bilo čemu u životu. Međutim, za to nisu bili oni krivi. Kriv je bio izvestan sveprisutan duh vremena, koji su na njih prenele njihove majke. A možda se i podrazumeva da je taj „duh vremena“, u stvari, bio nepodnošljivi sistem vrednosti zasnovan primarno na apsolutnoj sigurnosti u to da se ništa na ovom svetu nikada neće promeniti.

Ako je tih šest mladića imalo još nešto zajedničko, onda je posredi bilo nešto što je zaista teško objasniti, izuzev možda izvesne snage na onome što bismo mogli da nazovemo ćelijskim nivoom. Ta snaga je upravo ono što je svima njima davalo, čak i u nedostatku ma kakvih dobrih šala, pametnog izmotavanja ili zabavnih incidenata, sposobnost da se smeju manje-više nenormalno.

Ali ne može se nipošto reći da su se oni smejali zajedno. Smejali su se individualno, u potpuno različitim trenucima, i ne baš obavezno zbog neke konkretne stvari. Svako se smejao na svoj osoben način, ali u svakom slučaju, smeh je bio glasan, nekontrolisan i grčevit, kao kijanje ili štucanje. Neutralni posmatrač bi primetio da se u svakom datom trenutku najmanje jedan od šestorice smeje – da u vreme kada smeh jednog mine, smeh drugog započne, što praktično znači da smehu nije nikad bilo kraja – ali isti taj posmatrač ne bi imao utisak da se iko zaista zabavlja. Možda za te mladiće, rođene u drugoj polovini Šova razdoblja², veza između zabave i smeha jednostavno nikada nije ni uspostavljena.

Dakle, takva je bila atmosfera žurke na kojoj je Išihara prvi put iskusio svoje anksiozne slutnje. Noć je odmicala kao i uvek. Nekoliko članova grupe prepričavalo je događaje iz svog života dok ih niko nije slušao, a neprekidno kretensko cerekanje odjekivalo je među zidovima; ali čak i kada je došlo vreme za primenu njihove „kamen-papir-makaze“ tehnike, Išiharu anksioznost nije napuštala. Muzika glavne pesme za večerašnji ritual, „Sezona ljubavi“ grupe Pinki i ubice, tiho se čula iz zvučnika, i svi su počeli da oponašaju vodeći vokal, pošto je svako od njih sebe zamišljao u ulozi ljupke i šarman-tne Pinki.

2 *Showa* – „razdoblje prosvetljenog mira i harmonije“: period japanske istorije koji se poklapa sa vladavinom cara Hirohita (25.12.1926 – 7.1.1989); prim. prev.

II

Išiharu je zaprepastila opipljivost anksioznosti koja se javila u njemu. Nikada nije iskusio ništa nalik tome. Bio je siguran da nije posredi samo to što je najednom otkrio strepnju koja se tamo oduvek nalazila. Ne, ovo je definitivno bilo nešto novo. Imalo je oblik fetusa. I baš kao što fetus u poznijim fazama trudnoće udara u zidove materice kako bi obznanio sopstveno postojanje, fetus anksioznosti je slao Išihari jeziv signal koji kao da je govorio: Nemoj ni da pomisliš da zaboraviš da sam tu! Signal je povremeno remetio i slabio rad njegovog srca i prizivao sliku sićušnog, još nerazvijenog ljudskog bića, čija su leđa bila izvijena napred, a vrpca koja mu se pružala iz pupka ličila je na razmotano vatrogasno crevo, i ta slika mu se naizmenično palila i gasila u mislima. Iznova i iznova je pokušavao da odvрати sebi pažnju kretenskim smehom. Smeh mu je zapravo bio toliko benavo bezuman, i toliko eksplozivan, da su ostali počeli da se pitaju nije li sišao s uma, a Nobue je došapnuo Džanu: „Ako još malo odlepi, da ga odvedemo negde i ostavimo, važi?“

Džano, koji je odavno već u sebi gajio ambiciju da nešto ostavi za sobom, osetio je izvesno uzbuđenje zbog tih reči i nesvesno jače stegnuo „laiku M6“. On je tu „laiku“ kupio od čoveka sa staklenim okom u maloj prodavnici foto-aparata u Hong Kongu, gde je otišao na ekskurziju za zaposlene koju je organizovala kompanija za koju je radio i to oglasila kao *guru-meī tsuaa* („putovanje za gurmane“), i na njegovo iznenađenje, ispostavilo se da je to podrazumevalo njihovo grupno tumačenje i obedovanje po različitim restoranima. Naravno, „laika“ nije bio njegov prvi foto-aparat – godinama je sa sobom nosio „olimpus pen“ koji je na poklon dobio od oca – ali tek mu je

nedavno svanulo da on nije toliko naklonjen fotografiji zato što naročito uživa u snimanju slika u kadrovima, već zato što je za njega čin okretanja sočiva prema nekom predmetu i okidanje zatvarača bilo zapravo virtuelno ostavljanje tog predmeta za sobom. Stoga je fotografisanje Džanu donosilo izvestan stepen katarze, ali on bi više voleo da ostavi za sobom pravu „stvar“ – ili, ako je ikako moguće, pravu „osobu“.

Jedna čudna stara priča nedavno je dobila novi život u popularnim romanima i filmovima o čoveku koji, u skladu sa pravilima društvene grupe u kojoj živi, mora da ostavi svoju ostarelu majku da umre na pustom planinskom vrhu. Bila je to priča koja bi sigurno nagnala svakog doseljenika, izbeglicu ili potomka robova koji drži do sebe da se zagrcne od gađenja, ali ona je govorila o Džanovim najdubljim težnjama. Kad bi mu se samo ukazala prilika da ostavi za sobom nešto što mu je izuzetno važno – da to uradi kao da mu u životu više nimalo ne treba! Često je pomišljao na to da bi, kad bi bio žena, trebalo samo da zatrudni, rodi dete i ostavi ga za sobom; a padalo mu je na pamet čak i to da bi, ukoliko se preruši u ženu i ostavi negde za sobom „bebu iz kupusišta“³, možda uspeo da iskusi sličan osećaj, premda ga je ograničavao strah da možda, ako bi zabasao toliko daleko, nikada više ne bi umeo da se vrati. Na kraju krajeva, ja sam muškarac i to mi je što mi je, mrmljao je, prepuštajući se ponovo iščekivanju da mu se ukaže prilika prikladna za njegov pol.

Pošto je Išihara svima istanjio živce svojim zapanjujućim cerekanjem, konačno se primirio i prionuo na „kamen-papir-makaze“, što su ostali već radili. Takmičenje u igri „kamen-papir-makaze“ bilo je ono što bi se moglo nazvati uvodom u najznačajniji ritual, i premda se podrazumeva da „kamen-papir-makaze“ nije nešto što se može zaista

3 Popularna marka lutke za decu – *Cabbage Patch Kid*; prim. prev.

uvežbati, svako od njih je na sopstveni način bio ubeđen da radi upravo to. Nobue je, na primer, larmao kako „Džano uvek počne kamenom, zar ne? A kod Sugijame je uvek papir, je l' da?“ – mada ga, naravno, niko nije slušao. Džano je zurio u sopstvenu šaku, proučavao svaki oblik kamena, papira i makaza koji je formirao. Bio je naročito zabrinut zbog svojih makaza i neprekidno je podešavao ugao između kažiprsta i srednjeg prsta, mrmljajući sebi pritom: „Kvadrat nad hipotenuzom, to zna svako dete, ravan je kvadratu nad obe katete, tako da, hm...“ Sugijoka je utiskivao desnu šaku u levu i molećivo pitao: „Šta mislite, koja odražava moje stvarno biće?“, ali naravno da niko na to nije obraćao nimalo pažnje. Kato je pokušavao da sebi čita iz levog dlana, uveren pritom u teoriju da vibracije koje su proizvod protivnikovog raspoloženja mogu tamo da dovedu do tananih izmena u šarama linija: „Ako se linija života trzne – makar i malčice – to znači da će protivnik da pokaže papir, vidiš?“ Sugijama je kockom leda trljao desni dlan. „Na kraju krajeva“, mrmljao je on, „čak ti i jaja otvrdnu ako ih čeličiš ledom.“ Išihara je držao desnu ruku povrh glave i pravio kamenje i makaze, uzvikujući pritom: „Kamen!“ ili „Makaze!“ „Kako to da uvek znam šta ću da odaberem“, pitao se on naglas, „a to ne zna niko drugi?“

Večeras, pored sakea u bočicama, pili su pivo i vino. Što se hrane tiče, glavnu ulogu je imala sušena govedina. Bila je tu i salata sa makaronama – taj začetnik novog doba – da ne pominjemo razne suve grickalice, ali ništa od svega toga nije moglo da se takmiči sa glavnom zvezdom u pogledu arome i čiste vizuelne primamljivosti. Sušenu govedinu je doneo Kato, koji je radio za jednog malog uvoznika hrane. Kato se gotovo isključivo hranio proizvodima svoje kompanije, ali nikada ranije mu nije palo na pamet da bi stvari koje on jede svakodnevno žurke mogle da učine pompeznijim. Njegova glavna poslastica bio je džinovski kukuruz iz Perua, mada kad bi se

uželeo mesa, dograbio bi pakovanje iste te sušene govedine – proizvod američke kompanije *Tengu* – i rehidrirao reznjeve tako što ih je kuvao u vodi kao sukijaki. Kad bi osetio da je njegovom telu potrebno povrće, otvorio bi konzervu kompota od kajsija – proizvod Narodne Republike Kine – ne sumnjajući ni na tren u to da kajsija možda nije povrće. Ove konkretne večeri on je doneo sušenu govedinu pomislivši samo kako bi ostali mogli da budu donekle zadovoljni zbog toga, ali u stvari, ispostavilo se da je ona bila prava senzacija. Kad je nehalno ispustio četiri *Tenguova* pakovanja u terijaki stilu na tatami prostirke u Nobueovom stanu, u sobi je zavladao redak muk. Svi su oni i ranije jeli sušenu govedinu. Ali višak energije, sa kojom niko od njih nije znao šta bi, dao je tom asketskom prehrambenom proizvodu vanzemaljski sjaj ispunjen duhom divljine. Niko nije rekao ni reč, ali sa snagom koja bi neutralnog posmatrača možda navela da se zapita kako bi reagovali na nešto poput velike rakovice, oni su počeli da kidaju sušeno meso u komadiće i proždiru ga.

Uz vino iz Jamanašija i Portugala, sušena govedina je brzo iščezavala; Išihara je prestao da se smeje kao kreten; a pripreme za obračun kamenom, papirom i makazama bile su u punom zamahu. Ali neposredno pre nego što je trebalo da započnu sa stvarnim takmičenjem, Nobue je otkrio nešto što im je čitav svet okrenulo naglavce.

Kao da je čitava večnost prošla otkad su poslednji put videli svetlo na prozoru sobe s druge strane parkinga. To svetlo je sada bilo upaljeno, i kroz čipkane zavese oni su mogli da razaberu siluetu žene sa neverovatnim telom. Sugijama se smesta toliko napeo da je zacvileo i verovatno bi počeo da trabunja nešto da nije zagrizao sopstvenu levu šaku. Žena sa neverovatnim telom češljala je dugu kosu, i sad ju je nehalno zabacila preko ramena u dva ili tri elegantna i brza pokreta prstima. To je bilo dovoljno da izazove silne uzdahe i usklike

Nobuea i ostalih, a Išihara je čak promrljao: „Da li bi ikome smetalo ako bih izdrkao?“ On nije bio jedini koji je pomišljao na masturbaciju, ali dok je žena raskopčavala dugmad bluze, divna aura nepovredivosti kojom je ona zračila kroz zavese sprečavala ih je da takve misli sprovedu u delo. Bluza je skliznula sa nje, otkrivši linije njenih ramena i leđa, a kada je počela da se migolji kako bi se izvukla iz suknje, Džanove, Sugijokine i Katove oči ispunile su se suzama. „Sigurno je ovako kada vidiš NLO, ili zemlju iz spejs-šatla“, promrljao je Nobue, i svi su zaklimali glavom, bez daha. Žena je smakla sa sebe negliže, otkopčala brushalter, a onda nestala iz vido-kruga.

„Vreme za tuširanje!“, povikao je Išihara, a ostala petorica su odgovorila gotovo jednoglasno, kao hor u nekom školskom pozorišnom komadu:

Tako je! Tako je! Vreme za tuširanje!

„Ona će sada da se tušira!“

Sad će da se tušira!

„Sad sledi lepo, vruće, seksi tuširanje!“

Seksi tuširanje!

„Tuširanje je čudo!“

Čudo! Čudo!

„Iz svih tih, ono, malih rupičica u toj stvari čudnog oblika...“

Stvari čudnog oblika...

„Vruća voda izbija – pomislite samo na to!“

Pomislite samo na to!

„Mora da je posredi čudo!“

Jeste! Posredi je čudo!

Samo su tim žustrim napevom koji je podsećao na neobične pozive i odgovore, njih šestorica uspeali da ovladaju uzbuđenjem koje je bubrilo duboko iznutra. Sad su se oglasili kolektivnim uzdahom i seli natrag da dokrajče vino i pivo, čvareći se u naknadnom sjaju savršenog zadovoljstva.

A onda je, konačno, započelo takmičenje u igri „kamen-papir-makaze“.

Za večerašnji ritual tematska pesma bila je, kao što je već rečeno, „Sezona ljubavi“. Umesto uobičajenog „*džan-ken-pon*“ stoga, moralo se odbrojavati rečima „*džan-ken-PINKI!*“

Nobue je prvi bio eliminisan, pa se srušio na tatami prostirke i tamo se bacakao u očajanju i frustraciji. Po pravilima, on je sada dežurni vozač čitave noći. Sugijama mu je dobacio ključeve i on se odvuкао napolje da zagreje motor „haj-ejsa“.

Na kraju je pobedu odneo Išihara. Posle pobeđe nad poslednjim protivnikom, poskočio je u vazduh povikavši: „Uspeo sam!“ – i istog trena kada je izustio te reči, anksioznost mu se vratila kao jezivo pitanje: Da li je zaista u redu biti ovoliko srećan?

Naravno, kako se ispostavilo, Išiharina anksioznost znala je sasvim dobro o čemu govori.

III

Pošto je te večeri pesma trebalo da bude „Sezona ljubavi“, bilo je neophodno odrediti samo prvo mesto (glavni vokal), poslednje mesto (vozač), i peto mesto (tonac/biniski radnik). Prirodno, da je glavna pesma bila nešto što su snimili Učijamada Hiroši i Kul petorka, Deni Iida i Rajski kralj, Tri fankija ili Tri gracije, to bi zahtevalo sasvim drugačiji sistem rangiranja.

Išihara je bio toliko oduševljen što je osvojio prvo mesto da je zacvileo i počeo da izvodi ples koji su ostali nazivali „Išihara“. Nepojmljiva anksioznost je još bila na delu, ali njemu je palo na pamet da bi sve možda moglo da se razreši ako bi on pomerio svoje telo. Postoji glodar po imenu tremugija nastanjen u pustinji Kalahari, koji liči na vevericu ukrštenu s pacovom, i premda ne postoje razlozi za pomisao da je Išihara bio svestan

te činjenice, ovaj njegov ples je veoma podsećao na ritual parenja tog stvorenja. Malo je savijao kolena, isturao zadnjicu, držao ručne zglobove mlitavo u visini grudi i skakutao gore-dole oglašavajući se osobenim povikom: *Kuun! Kuun! Kuun!*

Svi su poneli svoje stvari do kombija „haj-ejs“ i popeli se u njega. Džano, koji je drugi eliminisan, popisao je opremu, i kad je pokazao da je sve u redu, Nobue je izvezao „haj-ejs“ na ulicu i ubrzao. U napetom iščekivanju rituala, svi putnici su mrmljali sebi u bradu – uglavnom o kratkom striptizu koji je pred njima upravo izvela žena sa neverovatnim telom. U mračnom zadnjem delu kombija, Sugijama je skupio inače uske oči sve dok se nije činilo da su stisnute u puku liniju iza njegovih naočara. „To je bilo fenomenalno, fenomenalno“, mumlao je on. „Fenomenalno je bilo.“ Kato je nežno dodirivao tačku na potiljku gde mu se kosa proređivala. „E, pa to je stvarno bilo šokantno“, mrmljao je on, „ali pravi ispit je tek pred nama.“ Teško da je čak i on sam znao šta je to trebalo da znači.

Dok je njime upravljao Nobue, „haj-ejs“ je prešao preko reke Tama, ubrzao kraj zabavnog parka Jomijurilend, ušao na auto-put Tomej kod petlje Kawasaki, i skrenuo drumom Odavara-Acugi do Ninomije, gde je izašao preko obilaznice Sejšo i konačno se zaustavio na pustom mestu kraj obale koje su otkrili Džano i Kato. Poslednjeg plasiranog, Nobuea, poslali su da proceni lokaciju osmatranjem mesta na plaži u trajanju od punih dvadeset minuta, kako su zahtevale smernice. Morao je da se uveri da je to mesto zaista pusto. Jednom se ispostavilo da je prazan plac koji je Džano pronašao u ulici punoj skladišta duž Tokijskog zaliva povremeno poprište izvesnih nezakonitih transakcija, pa su ih napala dvojica mladića na motociklima i porazbijala prozore kombija. Nobue, Išihara i ostali redom su mrzeli takve stvari. Ali pazite dobro, nije njima

smetalo nasilje. Sugijama je trenirao karate i kik-boks još od srednje škole i imao je običaj da nasrće na protivnike koji su sasvim očigledno bili u stanju da ga sastave sa zemljom, pa je zahvaljujući tome u četiri zasebne prilike pretrpeo frakturu lobanje; Džano se nehotice priključio jednoj omladinskoj fašističkoj organizaciji kad mu je bilo osamnaest godina, i u okviru obuke lovio je poljske miševe samostrelom u dalekim planinama Nagana; Nobue i Išihara su uspjeli da dođu do više nokauta u pijanim tučama – premda, uistinu, samo kad im se ukazala prilika da napadnu sa leđa protivnike koji to nisu ni slutili; Sugijoka, koji je imao zbirku od stotinu i više komada hladnog oružja, od sekača za kutije do japanskih mačeva, uvek je nosio sa sobom jedno ili dva sečiva i neprestano ih je zabadao u zidove, debla drveća i kožne džakove napunjene piljevinom, a kada je bio posebno iznerviran umeo je čak i da u trake isecka sjajnu kožu upotrebljenih lutki na naduvavanje; a Kato je patio od hronične, opsesivne deluzije da će pre ili kasnije ubiti – sporo i metodično – bebu, malo dete ili neko drugo slabo i nebranjeno biće, a nedavno je počeo da veruje kako će se otarasiti te opsesije samo ako se više odluči i tako i uradi. Ne, nije njima smetalo nasilje: reč je bila o kontaktu sa neznancima. Ti mladići su strepeli i više od svega mrzeli mogućnost da im se obrate ljudi sa kojima se nisu upoznali, ili da moraju da objašnjavaju svoje postupke ljudima koje ne poznaju.

„Tačno je kao što je Kato i rekao, nigde žive duše. Pas lutalica je dotumarao sa ribljom glavom u ustima, ali sam ga gađao kamenom. Ciljao sam mu u jajca, ali sam promašio, a on je svejedno pobegao.“

Ostala petorica su dočekala Nobueovu objavu klicanjem koje je više ličilo na kolektivno stenjanje, a onda dograbili svoje stvari i pohitali iz kombija. Nobue i Džano, koji su za tu noć bili fizički radnici, morali su da iznesu svu onu tešku

opremu: kalemove debelog produžnog kabla, video-kameru „3CCD Hi8“ i tronožac, reflektorke od petsto vati i njihove stalke, džinovski muzički uređaj, „bouzove“ zvučnike i komplet „zenhajzerovih“ mikrofona. Huktali su i šištali cimajući sve to niz uske betonske stepenice do plaže, dok su se Išihara i ostali presvlačili u svoje kostime: somotske zvoncare, pantalone od antilop kože, nabrane svilene košulje, široke pojaseve, leptir-mašne i smokinge sa somotskim reverima, posle čega su usledili cilindri, lažni brkovi, crni štapovi i bele rukavice – to jest, sve to za druge. Samo je Išihara stavio svetlocrveni ruž na usne, lažne trepavice i periku u stilu Kleopatre, klibereći se pritom manijački: *Hi hi hi hi hi hi hi hi!* Konačno, obučeni upravo kao svojevremeno Pinki i ubice, izvođači su krenuli plažom i stali okrenuti prema moru i sićušnim svetlima ribarskih brodova daleko od obale. Išihara je stupio napred, podigao mali prst kad je uzeo mikrofona, i zapevušio: „Spreman, bejbe.“ Džano, koji je stajao sa strane, uključio je reflektorke i uvod za „Sezonu ljubavi“ grunuo je iz sistema „bouzovih“ zvučnika „501“, odjeknuvši preko tamnog mora i neba. Kada je prvi stih – *Prosto ne mogu da zaboravim* – odjeknuo prema talasima otpevan Išiharinim glasom od kojeg je svakoga spopadala mučnina, sve krabe na plaži istovremeno su šmugnule u svoje rupe. Što se tiče samog Išihare, on je čak bio u stanju da zaboravi – makar dok je pevao – na anksioznost koja je narastala u njemu.

Dan posle rituala, ta anksioznost je razotkrila ono od čega je bila sazdana.

Katalizator za sve to bio je Sugijoka koji je imao gadan mamurluk. Pošto je pratio Išiharu u „Sezoni ljubavi“ više od četrdeset puta i prešao kratku udaljenost do kuće od Nobueovog stana, Sugijoka je ostao previše uzbuđen da bi zaspao, pa je sažvakao neke ovalne tablete za spavanje koje je kupio od devojke bledog lica dok se jednog dana motao po Šibuji, i

zালio ih pivom. To ga je konačno uspavalo, ali se zato probudio u deset ujutro sa osećajem da mu je telo napravljeno od posebno guste vrste cementa. Bio je razdražljiv i zlovoljan, kao što bi svako bio u takvim okolnostima, i činilo se da je svaki deo njegovog bića usporen, izuzev nemirnog, svrabežljivog nerva koji je spajao njegove niže organe – tačnije, njegov penis – neposredno sa odgovarajućim sektorom u mozgu. Sugijoka je već mnogo puta iskusio taj osećaj, ali danas je to bilo neuporedivo gore nego ikada pre, pa je proveo nekoliko dugih minuta pitajući se da li da gleda porniče i masturbira sve dok ga glavić ne zaboli, ili da poseti Ružičasti salon odmah kod južnog izlaza stanice Čofu, ili da potraži zadovoljenje sa Eriko, naduvanom lutkom koju još nije isekao i koja se hvalila, kako je stajalo u njenoj brošuri, „supertesnim analnim osećajem“; sve dok odmeravanje razloga za i protiv svake mogućnosti nije postalo toliko bolno samo po sebi da je iskasapio savršeno dobar jastuk sa punjenjem od heljdinih ljuspica dvadeset centimetara dugačkim sečivom svog švajcarskog noža za planinske komandose, i izašao na ulice Čofua čkiljeći u svetlu dana. Uglavivši nož između opasača i farmerki, ispod kabanice od vinila, hodao je uskom ulicom iza supermarketa *Ito Jokado* kada je primetio dežmekastu ženu u poznim tridesetim godinama – tipičnu, da ne kažemo stereotipnu „Tetikicu“ ili Oba-san – koja se očigledno vraćala kući iz kupovine. Oba-san je na sebi imala prozirnu staru belu haljinu i nosila zanjihane kese iz prodavnice pune školjki, tofua sa jajima, kiflica sa karijem i čega sve ne. Čelo joj je bilo orošeno znojem, a ispod pazuha je bila mokra, i odavala je neobičnu mešavinu mirisa, a hodala je tako da joj je guzica bila natrčena. Sugijokinim zakrvavljenim očima izgledalo je kao da ta guzica govori: OPALI ME – ili bolje, japanskim ekvivalentom, ŠI-TE. A, u stvari, nabori na leđima njene haljine kao da su ispisivali reč hiraganom:

し
て

Znači, ti bi da te opalim, a, a?, pomislio je Sugijoka, i ubrzao korak sve dok se nije našao tik iza Oba-san i bio u stanju da pogleda izbliza. Iz neposredne blizine, otpozadi, ona je bila najsmješnije stvorenje koje je ikada video. Sve do tada, najsmješniji mu je bio nilski konj dok prazni bešiku, prizor koji mu se urezao u sećanje još u detinjstvu prilikom posete zoo-loškom vrtu, ali na listovima Oba-san poiskakale su crvene i plave vene, okružene nakostrešenim crnim čekinjama. Grozno, pomisli Sugijoka. Kada se obreo na nekih pedeset centimetara od nje, nanjušio je školjke i primetio nekoliko dugačkih, jakih malja koje su rasle iz velikog crnog mladeža na zadnjoj strani vrata Oba-san. *Jadnica!*, pomislio je i oči su mu se napunile suzama. Još se vukao pola koraka iza nje kad su naišli na školski sportski teren gde je nekoliko malih dečaka igralo fudbal, i baš kad je neki visoki klinac sa brojem 6 na dresu postigao gol glavom bacivši se prema lopti, Sugijoka je isturio kukove kako bi bocnuo dupe Oba-san svojom najisturenijom izraslinom.

Kakav je samo izraz imala na licu kad se naglo okrenula.

Šminka joj se topila od znoja, nozdrve širile od besa, loše iscrtane obrve uvređeno trzale, i činilo se da će sledećeg trenutka početi da bljuje zelenu penu. Sugijoka nije znao da se ceri; znao je samo da mu se ukrutio kao drvo. Isturio je još nekoliko puta kukove, a Oba-san je zavapila kao sirena vatrogasnih kola. „Aaaooooooooooh! Manijak! Aaoooooooooooooh! Šta radiš ti to? Zvaću upomoć!“ Sugijoka, koga je time uvredilo, kako mu se činilo, najniže moguće živo biće na svetu, sad je osetio moćan zadah ukvarenih školjki koji ga je zapahnuo odozdo, sa tela Oba-san. Obuzet bezimenim strahom, isukao je svoj nož za komandose, prislonio sečivo uz njeno grlo koje je još zavijalo kao sirena, i vodoravno zasekao. Vrat joj se

razjapio kao druga usta, i začuo se huk vazduha posle kojeg je odmah šiknula krv. Sugijoka se cerekao sebi u bradu dok je bežao. Bacio je pogled iza sebe taman da vidi kako Oba-san pada na pločnik.

Na ulici nije bilo nikog drugog.

2.

Tragovi zvezdane prašine

I

Ubijena žena se zvala Janagimoto Midori, a njeno telo je prva pronašla – ili bolje rečeno, prva uradila nešto po tom pitanju – njena prijateljica po imenu Henmi Midori. Posle Sugijokinog žurnog bekstva sa poprišta, ukupno je jedanaest ljudi prošlo kraj mesta gde je Janagimoto Midori ležala dok su joj mehurići krvi žuborili iz grla, ali svi su se pravili da je ne vide – premda je bilo nemoguće ne primetiti je na takvoj ulici, širokoj jedva toliko da dva automobila mogu da se mimođu. Njena nabrana bela haljina bila je natopljena crvenom bojom; peciva sa karijem koja je kupila ležala su spljeskana kraj nje, a beton je bio zamazan žutim karijem kao bljuvotinom; a na žarkom suncu koje se probijalo kroz oblake sezone kiša, školjke koje su se rasule i otkotrljale iz njenog cegera brzo su počele da se osećaju na zadah ukvarenih plodova mora. Svaki od jedanaest prolaznika makar je načas opazio Janagimoto Midori pre nego što je skrenuo pogled i pravio se da ništa nije video. Jedna mlada domaćica sa detencetom koje je pokazalo i uzviknulo: „Vidi, mama! Ona žena leži na zemlji!“, otišla je toliko daleko da izgrdi dete rečima: „Nemoj da gledaš! Ta žena se samo igra!“ Kada je jedan polaznik pripreme škole

za fakultet ugledao žrtvu, prvi poriv mu je bio da joj pohita u pomoć, ili makar da pozove policiju, ali imao je na sebi belu košulju i išao je na sastanak. „Žao mi je, Oba-san“, promrmljao je dok je prolazio. „Ne smem da uprljam ovu košulju. Osim toga“, uveravao je on sebe, „tamo pored nje je gomila govana ili nečeg tome nalik.“

Srce Janagimoto Midori prestalo je da kuca samo pedeset sekundi pošto ju je Sugijoka zaklao, tako da pokušaj uspravljanja u sedeći položaj ili obaveštavanje policije ne bi nikako mogli da je spasu, ali svako nepotrebno odlaganje priznanja da su otkriveni ljudski posmrtni ostaci svakako je ozbiljan udarac za ponos. U trenutku kada je Henmi Midori naišla na svoju mrtvu prijateljicu i vrisnula njen nadimak – „Nagiiiiiii!“ – ova potonja je bila jedva prepoznatljiva. Janagimoto Midori je u agoniji kopala noktima po rani i licu. Deo njenog jednjaka sada je štrčao iz razjapljene sekotine u njenom grlu, zajedno sa raznim krvnim sudovima; dobrih deset centimetara jezika visilo joj je sa strane iz usta; desna očna jabučica joj je bila izbijena iz duplje; a u desnoj pesnici je stezala pramen kose koji je išćupala sa sopstvene glave. Kad se sagnula da bolje pogleda, Henmi Midori je nehotice uvećala sav taj haos tako što je eksplozivno povratila na unakaženo lice svoje prijateljice, i upravo pošto je to uradila, ugledala je ključni dokaz. Bila je to mala srebrnasta značka koja je pala sa Sugijokine kišne kabanice kad se on okrenuo da umakne sa mesta zločina. Pre nego što je policija stigla, Henmi Midori je instinktivno podigla značku sa tla i ubacila je u svoju tašnu.

Janagimoto Midori je bila razvedena i živela je sama, jer je njen bivši muž preuzeo starateljstvo nad njihovim sinom jedincem, pa je grupa njenih prijateljica, poznata pod zajedničkim imenom kao Društvo Midori, prihvatila na sebe da priredi bdenje za nju. Malo iza deset uveče, otišli su i poslednji

rođaci i poznanici, a za njima i bivši muž i dete, ali Midori su ostale. Sve one – Henmi Midori, Ivata Midori, Takeuči Midori, Suzuki Midori i Tomijama Midori – imale su isto ime kao i pokojna Janagimoto. Upoznale su se u kružocima za hobije, kulturnim centrima i slično tome, i premda im je poreklo bilo veoma raznovrsno, zajednička im je bila činjenica da svaka od njih živi sama i ne ume da stekne prijatelje. Međutim, sada su se družile već nekoliko godina, sve to na osnovu: „Ma nemoj! I ti se zoveš Midori?“ Večeras, dok su ostaci Janagimoto Midori ležali pred njima, sve su odreda plakale. S vremena na vreme, jedna od njih bi prigušila jecaje kako bi rekla: „A bila je tako dobra!“, „Kad samo pomislim da više nikad nećemo čuti kako Nagii peva ‘Tragove zvezdane prašine!’ ili „Da li se to samo meni čini, ili je njen bivši muž izgledao kao da mu je donekle laknulo?“ – ali kao i obično, izgledalo je da nijedna od njih ne čuje šta one druge imaju da kažu. Te su žene nesumnjivo pripadale zastrašujućem plemenu poznatom kao Oba-san. Rođene usred Šova perioda, sve su bile u svojim poznim tridesetim, sve su potekle odnekud izvan Tokija, sve su završile gimnaziju ili višu školu, sve su bile snažne građe i daleko od lepote, sve su bile oduševljene karaokeom, i nijedna od njih se nikada nije upoznala sa gospodinom Orgazmom. Pokojna Janagimoto Midori nije jedina iz grupe bila neuspešna u održavanju dobrog braka. Sve su bile razvedene, neke sa decom, a neke bez. Tomijama Midori je imala tri muža, a sa drugim po redu je dobila sina, dok je Takeuči Midori u svojoj sedamnaestoj rodila kćerku koja je odrasla, udala se za stranca i sad je živela u Kanadi.

Dok su plakale, svih pet su bile obuzete osećajem koji nikada ranije nisu iskusile. Suočavanje sa otrežnjujućom činjenicom da svi mi jednog dana moramo umreti nije imalo nikakve veze sa tim. A nisu baš osećale ni zajedničku tugu koju je Janagimoto Midori sigurno osećala dok je ležala na samrti toliko

nečuveno i neočekivano, tela i odeće uprljanih sopstvenom krvlju i sukrvicom. Nije to bila ni žalost zbog gubitka prijateljice sa kojom su sve one bile, ako ne baš prisne, ono makar naviknute da se povremeno okupe i blebeću bez nezgodne neophodnosti da jedna drugu slušaju. Ne, taj nepoznati osećaj koji je iskusilo pet preostalih Midori bio je osećaj da ih je neko napravio budalama.

Nije baš da su Midori u životu nedostajali muškarci. Premda nijedna nije uspela da postigne trajnu vezu, ne može se reći ni da su one ikada iskusile nešto što bi prepoznale kao samouću. Svaka od njih je bila žena koja odbija da zavisi od bilo koga drugog. Pošto su se probijale kroz život bez davanja ili primanja utehe i privrženosti, nijedna nije stekla mnogo prijatelja, a dobrano su zašle u tridesete pre nego što su se međusobno pronašle i formirale tu grupu jedoumnh individua. Okupljale su se kako bi ćaskale, ili obedovale na branču u nekom hotelu sa švedskim stolom, pevale karaoke ili plivale i sunčale se na javnom bazenu, ali nikada se nisu mešale jedna drugoj u lični život. Kad god bi jedna od njih rekla nešto – ako bi, na primer, Henmi Midori kazala: „Slušajte ovo, znate onog lika iz moje kancelarije koji važi za seks-manijaka? Juče, dok smo odlazili sa posla, padala je kiša, a on je zaboravio kišobran pa se sav nakvasio i ja sam ga pustila ispod mog, a onda dok smo išli zajedno, on me najednom pogleda i kaže: ‘Henmi-san, da li bi se malo JEBALA?’ Zamislite samo? Samo sam se zapiljila u njega, ono kao: *Kako se samo usuđuješ!* A on mi onda kaže kako je šest od osam žena kojima je rekao nešto slično prihvatilo to, i da ovlaže od tog direktnog nastupa. Ja ću onda, kao, *Pa nisu žene stalno vlažne, majmune!* Ali on to ne kapira. Mislim, nesposoban je da prihvati tuđe stanovište, znate šta hoću da kažem?“ – nijedna od ostalih uopšte ne bi obratila pažnju na ono što je ona zaista govorila, ali neka od njih bi možda čula i zakačila se za neki poseban detalj, kao što je reč „kišobran“ i

počela da prepričava neko svoje iskustvo koje sa ovim nema ama baš nikakve veze: „Znam, znam, dešava se to stalno, zar ne? Ja jednom nisam imala kišoban, a jedan muškarac iz moje kancelarije, po imenu Sakaki-bara, kome je četrdeset i još je neoženjen, ali ne znači da je nužno i homić, s tim da ako mene pitate, teško je biti siguran u to kakve su mu namere, e taj je stajao ispred mene, pljuštalo je, i ja sam mislila da će me pustiti pod svoj kišobran, ali on je umesto toga njime počeo da uvežbava zamah za golf i umalo me nije mlatnuo po licu! Ali stvarno, to vam je tipično. Takve stvari se sada dešavaju stalno. Toliko je ludaka na ulicama!“

Svejedno, iz razloga koji nikome nisu bili baš sasvim jasni, Društvo Midori ostalo je netaknuto već malo duže od četiri godine. Niko – čak ni same Midori – nije mogao da utvrdi koji je bio ključni faktor za stvaranje njihovog osobenog tipa ličnosti, ali sve su one nagonski osećale odbojnost prema bilo kom ponašanju koje bi zavonjalo na „lečenje rana“. U stvari, za to su bili odgovorni njihovi očevi, ali nijedna od tih žena toga nije bila svesna niti je za takve stvari marila, a njihovi muški roditelji u svakom slučaju nemaju nikakve veze sa našom pričom. To da se otvore pred nekom drugom osobom i govore o izvorima svoje trenutne anksioznosti, te da takva osoba sve to prihvati kao „normalno“, pa da se one zato izleče, sve su to Midori smatrale odvratnim. Kakav god razlog bio, one nisu mogle da podnesu svest o sopstvenim ranama. Stoga čudan, nepoznat osećaj koji su iskusile dok su sedele i plakale pred lešom Janagimoto Midori, nije bio ništa drugo do neumoljivi bes koji je izazvala spoznaja da je „rana“ došla iz spoljnog sveta kako bi im rasporila grlo.

Nastavile su da plaču više od tri sata pošto su svi ostali otišli. Tomijama Midori, koja je prva prestala da jeca, zapevušila je jedva čujno „Tragove zvezdane prašine“, što se savršeno poklapalo sa ritmom kiše po armiranom betonu zida

jednosobnog stana njihove pokojne prijateljice; i jedna po jedna, pošto bi prestale sa plakanjem, pridružile su se pesmi. Bilo je to prvi put u četiri godine njihovog druženja da sve zajedno zapevaju istu pesmu. Pevale su je iznova i iznova, reprizirajući „Tragove zvezdane prašine“, duže od jednog sata, i tek kada su završile sa pevanjem, Henmi Midori je izvadila srebrnu značku i pokazala je tako da sve mogu da je vide.

„Ovo sam pronašla na mestu zločina“, rekla je. „Da li iko od vas zna šta je to?“ Značka je krenula iz ruke u ruku. „Mislim da je pripadala ubici.“

Suzuki Midori je kazala: „Čula sam kako je onaj detektiv tu-pave njuške rekao da je to izgleda bilo nasumično ubistvo, što znači da možda nikada neće pronaći ubicu“, a Ivata Midori je rekla: „Pročitala sam u novinama, u rubrici sa lokalnim vestima, kako policija traga za očevicima“, da bi Tomijama Midori kazala: „Znam tu značku!

Viđam sina jednom nedeljno, je l' da? I onda uvek hoću da ga počastim nekom dobrom hranom, zato što je njegov otac muškarac lišen svake ambicije, i plašim se da je u sirotom dečaku ubio čak i volju da jede delikatese, a to ne bi bilo tako da on živi sa mnom, ali ja moram da radim i znam da moj sin to razume, ali svejedno, on uvek voli da jede kod *MOS Burgera*, i to terijaki pljeskavice sa duplom dozom majoneza, tri komada, i posle toga idemo u radnju koja se zove *Dečji zamak*, a ispred te radnje je video-igrice koju on voli, pa ako osvojite više od trista hiljada poena, dobijete jednu ovakvu značku, dok tamo visi plakat sa spiskom svih onih ljudi koji su značku uspeli da osvoje.“

Prvi put, samo je jedna od njih govorila, a sve ostale iz grupe su slušale.

II

„I zato, ako istražimo sva imena sa spiska, kladim se da ćemo pronaći ubicu.“

Tomijama Midori je tada začutala i prostoriju je ispunila jeziva tišina. Bila je to tišina bremenita iščekivanjem od kojeg je poigravalo srce, a Društvo Midori je samo veoma retko bilo u prilici da nešto takvo iskusi – najskorije se to dogodilo kada su njih šest odlučile da prvi put zajedno otputuju u inostranstvo (i završile na petodnevnoj ekskurziji do Singapura i Hong Konga, koja je obuhvatala četiri noćenja). Nijedna Midori nikada nije mnogo volela da putuje, i premda su stalno pokušavale da smisle nešto što bi zajedno radile, pomisao da otputuju preko mora nekako im nikada nije pre toga pala na pamet. Svaka od njih je o putovanju u inostranstvo uvek mislila kao o nepotrebnoj ekstravaganciji. One su smatrale da je pogrešno želiti nepotrebne stvari, i da svi oni koji se razmeću maramama marke „selin“, na primer, torbama „luj viton“, „šanel“ kaiševima ili „hermes“ parfemima, u suštini nemaju nimalo poštovanja prema sebi. Negde duboko u unutrašnjim organima, Midori su bile uverene da je kupovina takvih stvari samo pokušaj, premda na krajnje primitivnom nivou, „lečenja rana“, ali se sasvim podrazumeva i to da su one takođe želele da imaju marke „selin“, „luj viton“, „šanel“ i „hermes“, da ne pominjemo putovanja po belom svetu. Zato ih je tog dana, kad su se okupile u stanu Suzuki Midori zarad sumnjivog kulinarskog iskustva sa nazivom „Spakovani ručkovi sa sedam glavnih železničkih stanica“ i kada je Ivata Midori rekla: „Šta mislite da otputujemo preko mora, možda negde blizu?“, obuzela ista ta golicava tišina. Svaka je bila oduševljena, ali je oklevala da bude prva koja će to priznati.

„Dobro, znači, ustanovićemo ko je ubica... i šta onda?“ Te reči je izgovorila Henmi Midori, sklona preterivanju u nanošenju pakovanja na lice, čiji su čelo i obrazi sijali toliko jarko zahvaljujući tome što se na njima video odraz svake pojedinačne sijalice iz plafonjere, a posle toga je usledila nova, još dublja tišina. Svih pet su stidljivo spustile pogled, kao mlade dame koje se prvi put sastaju da predloženim bračnim partnerom i zaključuju da im se on baš dopada. Ivata Midori je čupkala rasparane niti tepiha kraj svog jastuka za sedenje; Henmi Midori je raširila prste šake i zagledala se u nokte; Takeuči Midori je pevušila neku neodređenu melodiju; Suzuki Midori je prinela praznu kriglu usnama; a Tomijama Midori je zatreptala dugim lažnim trepavicama – od onih kakve se više ne viđaju često.

Niko nije progovarao, pa je Henmi Midori, koja je otkrila leš Janagimoto Midori, otišla svojim pitanjem i korak dalje.

„Da li ćemo same da ga ubijemo?“

Posle toga, usledila je tišina dotad najdublja od svih.

U subotu te sedmice, Tomijama Midori se sastala sa svojim sinom Osamuom na stanici linije Kejo. „Kako ti je otac?“, upitala je mazeći ga po kosi i razmišljajući o tome koliko je baš briga za to kako mu je otac, a Osamu je, kao i uvek, samo nakrenuo glavu u stranu i nije odgovorio. Međutim, Tomijama Midori je volela to svoje nevaspitano dete kako samo majka može. U stvari, ona je bila u stanju da uopšte pojmi koncept ljubavi samo kada je mislila na sina. Ljubav za nju nije bila kad se sa nekim osećate lagodno, ili bubrite od sreće zbog puke činjenice da ste kraj nekoga. Ljubav je kad se osećate primoranim da ispoljite sav mogući trud kako biste se uverili da taj neko uživa da provodi vreme u vašem društvu. U izvesnom smislu, vreme koje je provodila sa Osamuom bilo je za nju prilično bolno. Ostao bi jednu noć i otišao sledeće večeri,

i ako bi se jednom osmehnuo za sve to vreme, ona bi osetila da je postigla nešto od suštinskog značaja. Osamuov temperament je bio strogo konzervativan. Sastajao se sa majkom kod ulaznih vrata stanice, išao sa njom kroz arkadu do MOS *Burgera*, igrao video-igricu u *Dečjem zamku*, naterao bi je da mu kupi neku novu kompjutersku igru i tri sveske raznih mangi, vozio se autobusom do njenog stambenog kompleksa, odigrao školice po kaldrmi sa strogom preciznošću, pozabavio se novom kompjuterskom igrom u njenom stanu na trećem spratu, čitao mange posle večere, ušao u kadu tačno osamnaest minuta posle punog sata i zaspao držeći majku za ruku. Njih dvoje zapravo nisu mnogo razgovarali, ali Osamu bi se uvek osmehnuo makar jednom. Međutim, Tomijama Midori bi bila na ivici nerava sve dok on to ne uradi, a on je ponekad to radio tek na peronu gde je čekao voz kako bi se vratio kući.

Tog dana, Osamu se osmehnuo samo nekoliko trenutaka posle njihovog susreta. U *Dečjem zamku*, Tomijama Midori je prepisala imena svih igrača koji su osvojili više od trista hiljada poena. U skladu sa strategijom koju su ona i ostale Midori zajedno smislile, ona je kazala upravniku radnje da radi u marketinškom odeljenju jednog velikog proizvođača video-igara, pa je želela da stupi u kontakt sa onima koji su postigli velik rezultat i zamoli ih da isprobaju novu pucačku igru. „Da li biste mogli da mi date njihove adrese?“, upitala ga je ona.

„Ja ne znam njihove adrese“, kazao je upravnik, čije je lice podsećalo na zgaženu pomorandžu. „Ali imam spisak škola koje pohađaju.“

Tamo je bilo sedam imena:

Šinkaj Joširo, Srednja škola Sakuragi, drugi razred

Sakaj Minenori, Osnovna škola Čofugaoka, peti razred

Sakuma Tošihiro, Osnovna škola Šimofuda, šesti razred

Naka Acuši, Srednja škola Nišiboši, prvi razred
Sugijoka Osamu, Institut za elektroniku Koganej
Fuđi Masacugu, Osnovna škola Šimofuda, šesti razred
Maeda Takumi, Srednja škola Jamanobe, treći razred

Malo joj je smetalo što je ubica nosio ime Osamu, isto kao njen sin, ali Tomijama Midori je smatrala da tu ne može biti greške. Nacrtała je zvezdicu kraj Sugijokinog imena. On je osvojio 370.000 poena. „Taj lik je strava!“, rekao je Osamu i ponovo se osmehnuo. Tomijama Midori ga je potapšala po glavi.

Sugijoka nije primetio da ga prate dve neupadljive tetkice dok je izlazio na prednju kapiju Instituta za elektroniku. Sunce je sinulo prvi put posle mnogo dana, i on se besmisleno kikotao dok je šetao u debeloj hladovini starih kedrova duž ulice. Izdaleka su ga pratile Ivata Midori i Henmi Midori.

„Mislila sam da će više da liči na nekog degenerika.“

„Vide li ti te njegove šiške? Verovatno ima devojaka kojima su one slatke.“

„Izgleda da se on zove isto kao Tomijin sin.“

„Rekla je da je apsolutno sigurna u to da je on taj, zar ne?“

Mogle su one da budu dve savršeno prosečne domaćice koje razgovaraju o prijemnim ispitima svoje dece, toliko uklopljene u okolinu da ih niko ne bi dvaput pogledao. Pošto su išle iza Sugijoke, nisu videle da se on moronski kezi. Prisećao se prošle žurke na kojoj je, dok su svi čistili sušenu govedinu, sušene lignje, salatu sa makaronama i knedle sa svinjetinom, on ustao i objavio šta je uradio, istog trenutka postavši heroj i podigavši raspoloženje u sobi do grozničavog vrhunca. „Verovatno nećete poverovati u ovo“, kazao je kad je na sto stavio isečak iz novina sa naslovom „NASUMIČNI ZLOČIN“. Onda je izvukao nož za komandose, koji nije bio očišćen i na njemu se još nalazila skorena, sasušena, pocrnela krv. „Ovim sečivom

je zaklana ta Oba-san“, kazao je uz kreštavi smeh. „To je oružje kojim je počinjeno ubistvo.“

Niko nije ni posumnjao u to. Svi su znali da Sugijoka stalno nosi noževe i voli da bode stvari. Međutim, ovo je bilo nešto sasvim drugo. Išihara je bio naročito zadivljen. Dok je zamišljao kako se vrat Oba-san otvara kao Pekmenova usta, shvatio je otkud sva ta njegova anksioznost, ali pošto nije znao kako da to iskaže, samo je promumlao: „E, stvarno, do jaja“, i zakoprcao se na svom jastuku, grgoljeći od smeha. Ostali isprva nisu bili sigurni kako da reaguju, ali kad je Džano, koji je mislio samo na to da je Sugijoka u potpunosti uspeo da ostavi nešto za sobom, počeo da se cereka kao poludeli vojnik Vijetkonga koji izlazi iz rupe u zemlji spreman da napadne, Nobue je takođe počeo grohotom da se smeje i tapše, uz reči: „Pa to je neverovatno! Dakle, ti si ubica!“ Sugijama je spustio pogled i promrmljao: „Možda je i meni vreme da uradim nešto sa svojim životom“, dovršivši to kikutom koji je ličio na niz slogova – ka, ki, ku, ke, ko! – dok je pomodni Kato zurio u Sugijoku očima toliko razrogačenim da su postale gotovo okrugle i uzvikivao: „E, tako je kad čovek stvarno ima STILA!“ I sledećih tridesetak minuta, oni više nisu razmenjivali reči, već mnogo zapanjenih pogleda i sporadičnih naleta nekontrolisanog smeha. Sada, dok je išao tom ulicom punom drveća, Sugijoka se prisećao tog smeha i kikota se sebi u bradu. Sa posebnom privrženošću prisetio se pitanja koje je neko postavio kada je smeh donekle posustao – „I onda, kakva je bila ta Oba-san?“ – i toga kako su se svi usredsredili na njega dok je pripovedao svoju priču.

„Pa znate, pošto smo odradili predstavu sa Pinki i ubicama, malo se stidim što moram da priznam kako nisam mogao da zaspim od uzbuđenja, pa sam uzeo gomilu tableta za spavanje koje sam kupio od neke male uličarke u Šibuji, ali čak ni tada nisam mogao da zaspim, i ujutro, znate već kako bude

sledećeg jutra posle takvih stvari, digne vam se toliko da vas sve boli, pa sam izašao tako napaljen na ulicu, ponevši sa sobom i nož, tako da sad pomišljam kako sam od samog starta planirao da nekoga smaknem – da, ne da nekoga ubijem, već smaknem, takav je bio taj osećaj – i video sam kako ta Oba-san u beloј haljini izlazi sa zadnje strane *Ita Jokada*, u beloј haljini koja kao da je bila napravljena od izdrkotine, a i smrdela je na školjke.“

III

„Instinktivno sam razumeo da je ta Oba-san ona koju treba da smaknem, a sad ću vam reći i zbog čega sam to znao. To je zato što sam ja lovac. Nije da sam se ikada zaista bavio lovom kao takvim, ali pročitao sam knjigu lika koji sebe naziva Japanskim Lovcem Broj Jedan, i taj vam lik radi u običnoj reklamnoj agenciji kao, kako se ono kaže, kopirajter, žena ga je ostavila, nema puno para i živi u Novom gradu u Tani, mnogo pije i upušta se često u tuče, i čak i kad izgubi, sebe smatra Japanskim Lovcem Broj Jedan, i sad da li je stvarno uhvatio neku divljač, što uzgred nikada nije uradio, ali u svakom slučaju, pročitao sam ja tu knjigu koju je napisao, a kad je pročitate, pomislite ono kao *E, to je pravi lovac*, zato što taj lik u svojoj glavi stalno ima uz sebe sačmaricu, iako je zapravo ne poseduje, pošto je pao na pismenom ispitu za dozvolu, gde je mogao da bira između više ponuđenih odgovora i koji je, ono, smešno lak, kao pismeni ispit za vozačku dozvolu. Hoću reći, pitanja su u fazonu: ‘Posle lova ili pucanja u metu, pronašli ste nekoliko neupotrebljenih patrona za pušku. Šta sa njima treba uraditi? A: Sa dužnom pažnjom odneti ih kući i smestiti na neko sigurno mesto. B: Podeliti ih deci koja se nađu u blizini. C: Zavrljačiti ih u najbližu vodu urlajući JEBITE